मिसरामधील कालवरी

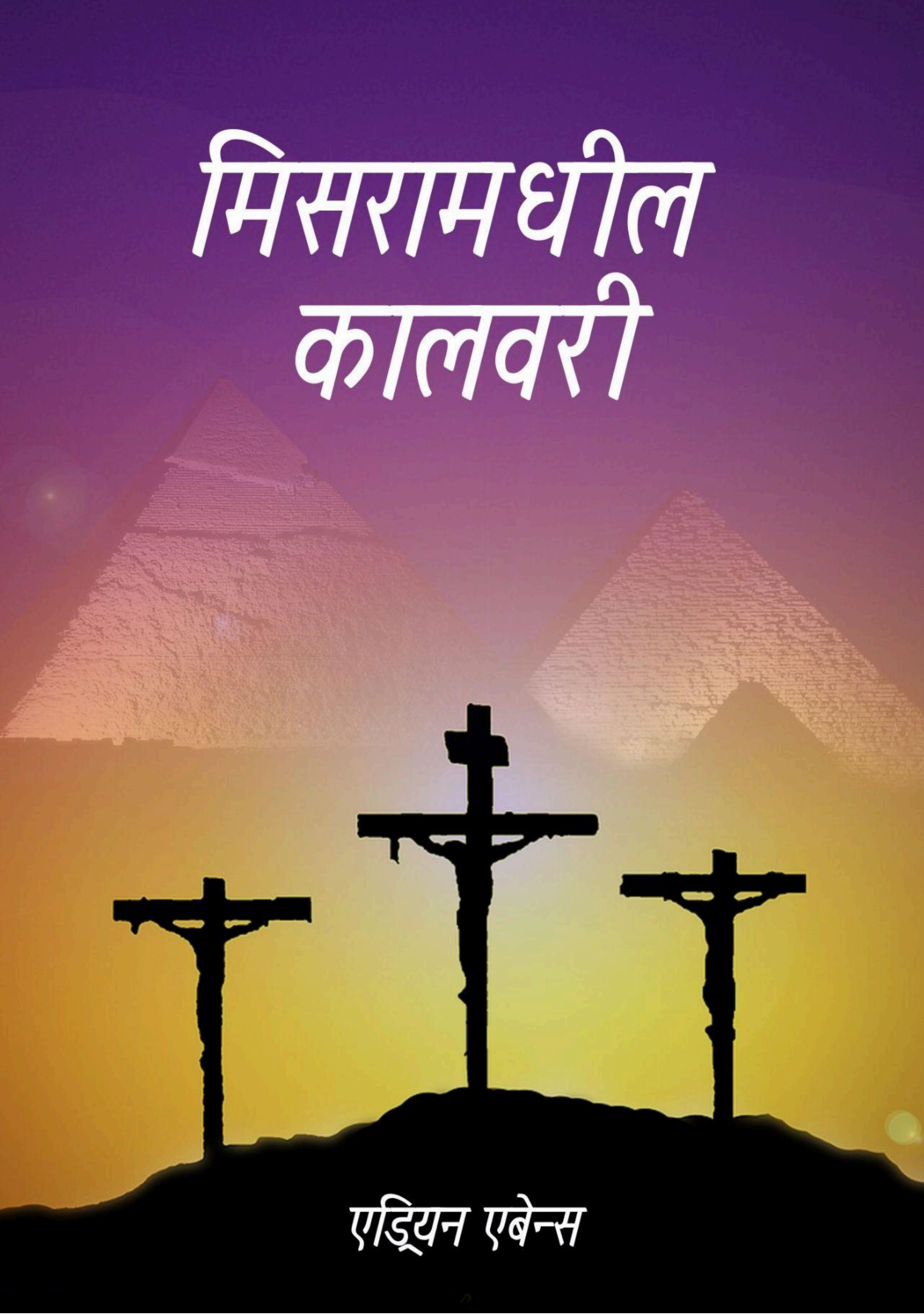

एड्रियन एबेन्स

मिसरामधील कालवरी

एड्रियन एबेन्स

May, 2025

हे पुस्तक भाऊ जोएल सालवी ह्यांनी मराठीत
भाषांतरित केले आहे.

मोशेसाठी जळणाऱ्या झाडीतून परमेश्वराचा आवाज ऐकणं हे नक्कीच एक अद्‌भुत अनुभव होता, पण परमेश्वर त्याच्याकडून जे काम करवून घेण्याची तयारी करत होता— ते म्हणजे इस्राएली लोकांना मिसर देशातून सोडवणं—हे त्याच्या समजण्यापलीकडचं होतं! असं शक्य तरी कसं होणार?

परमेश्वराने त्याला सांगितलं की काय होणार आहे आणि तो त्या परिस्थितीशी कसा सामना करणार आहे.

निर्गम *3:18–20:* तुझे सांगणे ते ऐकतील*;* मग तू आणि इस्राएलाचे वडील जन मिसर देशाच्या राजाकडे जा व त्याला सांगा, इब्र्यांचा देव परमेश्वर आम्हांला भेटला आहे*;* तर आमचा देव परमेश्वर ह्याला यज्ञ करावा, म्हणून आम्हांला तीन दिवसांच्या वाटेवर रानात जाऊ द्यावे*;* पण मला ठाऊक आहे की, मिसर देशाचा राजा तुम्हांला जाऊ देणार नाही*;* त्याला भुजप्रताप दाखवल्या-शिवाय तो जाऊ देणार नाही. मग मी आपला हात पुढे करून मिसर देशात ज्या सर्व अद्‌भुत कृती करणार त्यांचा मारा मी त्याच्यावर करीन*;* मग तो तुम्हांला जाऊ देईल*;*

पण हे सगळं पाहता एक विचित्र गोष्ट लक्षात येते—मोशेने मिसर देश सोडून गेल्यावर ४० वर्षं झाली होती, आणि तो तिथून पळून गेला होता कारण त्याने एक अशी गोष्ट केली होती जी परमेश्वरच आता करणार आहे असं दिसतं.

निर्गम *2:11–12:* काही दिवसांनी असे झाले की मोशे मोठा झाल्यावर त्याने आपल्या भाऊबंदांकडे जाऊन त्यांचे काबाडकष्ट पाहिले*;* त्या प्रसंगी आपल्या भाऊबंदांपैकी एका इब्र्याला कोणी मिसरी मारत असलेला त्याला दिसला. तेव्हा त्याने इकडेतिकडे सभोवार नजर फेकली व कोणी नाही असे पाहून त्या मिसऱ्यास ठार करून त्याला वाळूत लपवले.

जर परमेश्वरच मिसरी लोकांवर आपला हात उगारणार असेल, त्यांच्या गुराढोरांचा नाश करणार असेल, त्यांच्यावर गारांचा वर्षाव करणार असेल आणि त्यांच्या प्रथम जन्मलेल्या मुलांना मारणार असेल, तर मग मोशेने एका मिसरी माणसाचा वध करून जे केलं, ती एक सुरुवात करून दिली असं म्हणता येईल का?

पण पाहा, हे प्रेरणादायक लेखन काय सांगतं:

“मोशेने मिसरी माणसाला ठार मारल्यामुळे तो त्याच्या पूर्वजांनी वारंवार केलेल्या चुकांमध्येच अडकला होता—ते म्हणजे परमेश्वराने जे काम स्वतः करायचं ठरवलं होतं, ते त्यांनी स्वतःच्या हातात घेण्याची चूक केली. देवाची योजना इस्राएल लोकांची मुक्तता युद्धाद्वारे करायची नव्हती, जसं मोशेला वाटलं, तर स्वतःच्या सामर्थ्याने—ज्यायोगे सर्व महिमा केवळ देवालाच मिळावा. तरीसुद्धा, या उतावळ्या कृतीलाही देवाने आपल्या उद्दिष्टासाठी उपयोगी ठरवलं. मोशे अजूनही आपल्या महान कार्यासाठी सिद्ध नव्हता. त्याला अजूनही अब्राहाम आणि याकोबने शिकलेला तोच धडा शिकायचा होता—की मनुष्याच्या सामर्थ्यावर किंवा शहाणपणावर नाही, तर केवळ देवाच्या सामर्थ्यावर आणि त्याच्या वचनावर विश्वास ठेवूनच त्याच्या आश्वासनांची पूर्तता होते.” — Patriarchs and Prophets, पृ. 247

आपण यामधून नेमकं काय समजून घ्यावं? आपण का मानतो की मोशेने मिसऱ्याला ठार मारणं चूक होतं, पण देवाने त्यांना ठार करणं मात्र योग्य आहे?

या टप्प्यावर अनेक लोक उत्तर देतात, “आपण देवाच्या कृतींवर प्रश्न नाही विचारला पाहिजे तो देव आहे, आणि गोष्टी तशाच असतात.” पण असं उत्तर दिल्याने या प्रश्नाचं खरं उत्तर मिळत नाही—की देव नेमका प्रेमळ कसा आहे? आणि या कृतीत सातत्य किंवा न्याय कसा आहे? हा एक गंभीर प्रश्न आहे ज्याला स्पष्टता लागते.

जर आपण पुन्हा एकदा हे वचन वाचले, तर असं वाटतं की देव फारोला इस्राएली लोकांना सोडण्यास भाग पाडण्यासाठी ताकद वापरणार आहे.

निर्गम *3:19–20:*

पण मला माहीत आहे की, बलवान हाताने दबाव आणल्याशिवाय इजिप्तचा राजा तुम्हाला जाऊ देणार नाही. म्हणून मी आपला हात लांब करेन व माझ्या चमत्कारांनी इजिप्तवर प्रहार करेन. मग शेवटी तो तुम्हाला जाऊ देईल.

हा “बलवान हात” म्हणजे नक्की काय? सरळपणे वाचल्यास असं वाटतं की देव खरंच फारोला जबरदस्तीने त्यांना सोडायला लावणार आहे. मग असं चित्र तयार होतं का की देव फारोचा गळा पकडून त्याला भिंतीवर आदळतो आणि म्हणतो, “माझ्या लोकांना सोडून दे!”? जर असंच करायचं होतं, तर मग विनंती करण्याचा सगळा प्रकार का? मोशेने सरळ जाऊन का सांगू नये, “आम्ही निघत आहोत. जो कोणी अडवायचा प्रयत्न करेल त्याला मारलं जाईल!”

तुम्ही जर शास्त्र वाचलं असेल, तर तुम्हाला जाणवलं असेल की यात एक स्पष्ट विरोधाभास दिसतो—एकीकडे देव बळाचा वापर करताना दिसतो, तर दुसरीकडे त्याचा

पुत्र येशू असं म्हणतो:

मत्तय *5:39:*

पण मी तुम्हाला सांगतो, दुष्ट मनुष्याला प्रतिकार करू नका. तुमच्या एका गालावर कोणी चापट मारली तर दुसराही गाल पुढे करा.

लूक *9:54–56:*

तेव्हा त्याचे शिष्य याकोब व योहान हे पाहून म्हणाले, "हे प्रभू, एलीयाने केले होते तसेच आकाशांतून अग्नीने पडून त्याचा नाश करावा म्हणून आम्ही आज्ञा करावी, अशी तुझी इच्छा आहे काय?" परंतु त्याने वळून त्यांना धमकावले आणि म्हटले, "तुम्ही कोणत्या आत्म्याचे आहात हे तुम्हास ठाऊक नाही; कारण मनुष्याचा पुत्र मनुष्यांच्या जीवाचा नाश करायला नाही, तर त्यांना तारायला आला आहे." मग ते दुसऱ्या गावाला गेले.

मग आपण हे सगळं कसं जुळवून घेऊ? जेव्हा येशू म्हणतो...

योहान *14:10*

मी पित्यामध्ये व पिता माझ्यामध्ये आहे, असा विश्वास तू धरीत नाहीस काय? ज्या गोष्टी मी तुम्हास सांगतो, त्या मी आपल्या मनाच्या सांगत नाही; माझ्यामध्ये राहणारा पिता स्वतःची कामे करतो.

योहान *5:19*

यावरुन येशूने त्यांना उत्तर दिले; "मी तुम्हास खरे खरे सांगतो, पुत्र पित्याला जे काही करताना पाहतो त्यावाचून काहीही त्यास स्वतः होऊन करता येत नाही; कारण तो जे काही करतो ते पुत्रही तसेच करतो.

मग आपण या स्पष्ट विरोधाभासाचं काय करू? जेव्हा एखाद्या आपत्तींचं वर्णन केलं जातं, तेव्हा स्तोत्रकार असं म्हणतो:

स्तोत्र *78:43–49*

ज्या दिवशी त्यांनी इजिप्तमध्ये आपली चिन्हे प्रदर्शित केली, सोअनाच्या प्रदेशात त्यांनी चमत्कार केले. त्यांनी त्यांच्या नद्यांच्या पाण्याचे रूपांतर रक्तात केले; त्यामुळे त्यांच्या जलप्रवाहातील पाणी पिता आले नाही. सर्व इजिप्त देश खाऊन टाकण्यासाठी त्यांनी कीटकांचे थवेच्या थवे पाठविले आणि बेडकांनी सर्व विध्वंस करून टाकले. त्यांनी त्यांची पिके सुरवंटांना खावयास दिली; त्यांचा हंगाम टोळांनी फस्त केला.

त्यांनी गारांनी त्यांच्या द्राक्षवेलींचा आणि उंबराच्या झाडांचा बर्फाने नाश केला. त्यांनी त्यांची गुरे गारांनी नष्ट केली, विजेने त्यांची मेंढरे ठार झाली. त्यांनी त्यांच्यावर आपला तीव्र राग, क्रोध, संताप आणि शत्रुत्व— आणि नाश करणारा देवदूतांचा एक गट सोडला.

या वचनामध्ये आपत्तींच्या घटनांना "नाश करणारा देवदूतांच्या" कार्याशी जोडण्यात आलं आहे. या उताऱ्यात “वाईट, भ्रष्ट, व नाश ” साठी वापरलेलं हिब्रू शब्द “ra’im” (רעים) हेच शब्द मूळचे आहेत, जसे: “चांगल्या आणि वाईट” च्या झाडाबाबत (उत्पत्ति 3:5) वापरलेलं ra (רַע) आणि जेव्हा देवाने नोहाच्या काळात पृथ्वी पाहिली, तेव्हा ती “भ्रष्ट” झाली होती, तेव्हा वापरलेलं ra’at (רָעַת) (उत्पत्ति 6:5)

काही लोक या गोष्टीवरून सुटकेचा श्वास घेतात आणि म्हणतात, “हे सगळं देवाने केलं नाही, तर सैतान आणि दुष्ट देवदूतांनी केलं.” पण हे उत्तर या विरोधाभासाला सोडवतात असं नाही तर, उलट ते अधिक गुंतागुंतीचं करतात—जणू सैतान देवाच्या नोकरशाहीत आहे. ज्यावेळी देवाला एखादं कठीण काम करायचं असतं, तेव्हा तो ह्या “दैवी गुंडाला” कामावर लावतो?

आपल्याकडे सरकार अनेकदा असंच करत नाही का? जेव्हा त्यांना एखादा कडक कायदा रेटून द्यायचा असतो, तेव्हा ते गुप्तचर यंत्रणेला (जणू 'चोर-पोलिस' खेळासारखं) एखादी घटना घडवायला सांगतात—अशी घटना की जी ऐकून जनतेला भीती वाटावी आणि मग तीच जनता ‘संरक्षण द्या’, ‘कठोर कायदे आणा’ असं ओरडायला लागते. जणू एखाद्या सीरियलमध्ये जिथे एक पोलीस प्रेमळ आणि दुसरा कडक असतो—एक आपला वाटतो आणि दुसरा भीतीदायक! किंवा अगदी आपल्या पौराणिक गोष्टींसारखं, जिथे राम समजावतो, आणि श्याम धडकतो! मग प्रश्न असा आहे—बायबल खरंच असा 'काळा आणि पांढरा सापशिडीचा पट' आहे का? की आपण त्याच्या मुखपृष्ठावर ‘शुभ-अशुभ’ यांचं चिन्ह लावावं?
इथेच काही लोक एका मोठ्या फसवणुकीत अडकतात. त्यांना असं वाटतं की नाश करणारी शक्ती ही देवाची नसून शत्रूची म्हणजेच सैतानाची आहे. देवाला दोषमुक्त ठरवायचा मोह खूपच आकर्षक वाटतो. पण ज्याप्रमाणे हवेने देवाच्या वचनात स्वतःहून भर घालून चूक केली, त्याचप्रमाणे आपणही तेच करत असतो. देवाने फक्त एवढंच सांगितलं होतं की "त्या झाडाचं फळ खाऊ नका." पण हवेनं त्यात भर घालत सांगितलं की "हात लावूही नका." आणि जेव्हा तिनं फळ हातात घेतलं आणि काहीच वाईट घडलं नाही, तेव्हा तिला वाटलं की देव चुकलेला आहे. पण तिचीच समजूत चुकीची होती.

"देव कशाचाही नाश करत नाही" असं म्हणणं खूप धोकादायक आहे. असं मानायचं झालं तर बायबलमध्ये स्पष्टपणे सांगितलेल्या अनेक गोष्टींकडे दुर्लक्ष करावं लागतं. यामुळे देव स्वतःच स्वतःचं निर्दोषपणा सिद्ध करायला लागतो—जसं हवेनं स्वतःवरचं दोष टाळण्यासाठी सगळं सापावर ढकललं.

शास्त्र काय सांगतं ते बघा:

उत्पत्ती *6:7* — म्हणून परमेश्वर म्हणाला, *"*मी उत्पन्न केलेल्या मानवास पृथ्वीतलावरून नष्ट करीन*;* तसेच मनुष्य, पशू, सरपटणारे प्राणी, व आकाशातील पक्षी या सर्वांचा मी नाश करीन, कारण या सर्वांना उत्पन्न केल्याचे मला दुःख होत आहे*."*

असं वचन वाचल्यावर तुम्ही काय कराल? त्याचा गूढ किंवा रूपक अर्थ लावून टाळून टाकताल काय? जर आपल्याला खरंच बायबल हे देवाचं वचन वाटत असेल, तर इथे एक खोल संघर्ष उभा राहतो—तो इतका असह्य होतो की तो सहन करणं कठीण वाटतं. पण खरं काय? नव्याने जन्म घेण्यासाठी असा संघर्ष होणं आवश्यक असतं.

आपल्याला हे समजून घ्यायला इतकं कठीण का जाते? कारण आपल्या मनात फार पूर्वीपासून एक खोटं बी रुजलेलं आहे ते म्हणजे "तूम्ही खरोखर मरणार नाही." हीच ती सापाची लबाडी आहे, जी त्याने आपल्या पित्यांना सांगितली. यामुळे आपल्या मनात अशी कल्पना निर्माण झाली की देवाशिवायही अजून एक शक्ती अस्तित्वात आहे. जर देवाशिवायही एखादी शक्ती असती, तर आपण देवाशिवायही जगू शकलो असतो. हीच सापाची खोटी शिकवण माणसाच्या मनात दोन स्वतंत्र शक्तींचं—चांगली आणि वाईट— करण्याची कल्पना रुजवते. पण असं मानलं, तर मिसर देशातील संकटांमागे कोण जबाबदार आहे हे समजणं अधिकच गुंतागुंतीचं होतं. सृष्टी आपल्याला काय शिकवते? अंधार किंवा थंडी स्वतःहून निर्माण होत नाहीत—ते फक्त प्रकाश आणि उष्णता नसल्यामुळे निर्माण होतात. अंधार ही कुठलीही स्वतंत्र शक्ती नाही—तो फक्त प्रकाश नाकारल्यावर तयार होतो.

मत्तय *6:22-23*

डोळा शरीराचा दिवा आहे. म्हणून जर तुमचे डोळे निर्दोष असतील तर तुमचे संपुर्ण शरीर प्रकाशमय होईल. पण जर तुमचे डोळे सदोष असतील, तर तुमचे संपुर्ण शरीर अंधकारमय होईल. जर तुम्हाठायी असणारा प्रकाश हा वास्तविक अंधकार आहे, तर खरोखरचा अंधार किती असणार*!*

येशूने हे स्पष्टपणे सांगितले आहे की जर तुझ्यातील प्रकाशच अंधार असेल, तर तो अंधार किती मोठा असेल! येशू हा तो प्रकाश आहे जो जगात येणाऱ्या प्रत्येक माणसाला प्रकाशित करतो. (योहान 1:9) जर आपण हा सत्य प्रकाश अधर्मात दडपून टाकतो (रोम 1:18), तर खरोखरच ख्रिस्त पुन्हा एकदा क्रूसावर खिळला जातो (इब्री 6:6), म्हणजे माणसांनी ख्रिस्ताच्या सामर्थ्याने जगावे. (योहान 14:23)

सर्पाने सांगितलेल्या खोट्याच्या विरोधात, संपूर्ण विश्वात फक्त एकच सामर्थ्य आहे.

स्तोत्र *62:11 –* देव एकदा बोलला आहे, मी दोनदा ऐकले आहे, सामर्थ्य देवाचे आहे*.*

रोम *13:1 –* प्रत्येक मनुष्याने आपल्यावर असलेल्या अधिकाऱ्यांच्या अधीन रहावे, कारण देवाकडून नाही असा अधिकारी नाही*;* आणि जे आहेत ते देवाकडून नेमलेले आहेत*.*

प्रेषित *17:25 –* आणि त्यास काही उणे आहे*,* म्हणून मनुष्यांच्या हातून त्याची सेवा घडावी असेही नाही*;* कारण जीवन प्राण व सर्वकाही तो स्वतः सर्वांना देतो*.*

संपूर्ण सृष्टीवर देवाचा स्पर्श दिसून येतो. निसर्ग देवाची साक्ष देतो. जो मनुष्य भानावर आहे, व जो या विश्वातील चमत्कार आणि गूढतेशी भिडतो, तो अनंत सामर्थ्याच्या कार्याला ओळखल्याशिवाय राहू शकत नाही. जग आपल्या अंतर्गत शक्तीने नव्हे, तर देवाच्या कृपेने आपले अन्न निर्माण करते, आणि वर्षानुवर्षे सूर्याभोवती फिरते. दृश्यात नसलेला एक हात, ग्रहांना त्यांच्या मार्गावर नेतो. एक गूढ जीवन सर्व निसर्गात भरलेले आहे – असे जीवन जे संपूर्ण विश्वातील असंख्य जगांना आधार देते, जे उन्हाच्या झुळुकीत तरंगणाऱ्या कीटकात आहे, जे पाखरांना उडायला मदत करते आणि गोंधळलेल्या कावळ्याला अन्न देते, जे कळीतून फुल फुलवतो आणि फुलातून फळ निर्माण करतो. जी शक्ती निसर्गाला आधार देते, तीच शक्ती माणसातही कार्यरत आहे*.* जशी एकच नियमव्यवस्था ताऱ्यांना व अणूंना चालवते, तशीच ती मानवी जीवनालाही नियंत्रित करते. हृदयाची गती, रक्तप्रवाहाचे नियमन करणारे नियम – हे सर्व त्या परिपूर्ण बुद्धीमत्तेचे नियम आहेत, ज्याच्या अधीन आत्मा आहे*.* संपूर्ण जीवन त्याच्याचकडून मिळते*.*

– एलन व्हाईट*, Education*, पृष्ठ *99*

सर्व सामर्थ्य देवाकडूनच आहे*, "*देव एकदा बोलला आहे, मी दोनदा ऐकले आहे, सामर्थ्य देवाचे आहे*." (*स्तोत्र *62:11) "*देवाशिवाय कोणतेही सामर्थ्य नाही*." (*रोम *13:1) –* हे वाक्य पूर्णपणे खरे आहे, ह्यात कुठलाही अपवाद नाही. रोम साम्राज्य – जरी निर्दय आणि क्रूर नेरोच्या काळात असले*,* तरी त्यालाही देवाकडूनच सामर्थ्य प्राप्त झालेले होते*,* अगदी जसे दाविदाच्या काळातील यहूदी सामर्थ्य होते. जेव्हा पिलात येशूला म्हणाला की "माझ्याकडे तुला वाचवायचे की क्रूसावर खिळवायचे असे दोन्ही अधिकार आहेत*,"* तेव्हा येशू उत्तर देतो*: "*आपणाला तो अधिकार वरून दिलेला नसता तर माझ्यावर मुळीच चालला नसता*" (*योहान *19:11) – E. J. Waggoner, Present Truth,*

March 21, 1895

आपण प्रेरणादायक वचनातून हे जाणतो की – "सामर्थ्य देवाचेच आहे." *(स्तोत्र 62:11; रोम 13:1)* तो सर्व गोष्टींना "आपल्या सामर्थ्याच्या वचनाने" टिकवून धरतो. *(इब्री 1:3)* तो सर्वांना जीवन, श्वास व सर्व काही देतो, आणि "आपण त्याच्यामध्ये जगतो, हालचाल करतो, व अस्तित्वात राहतो." जगातील सत्ता म्हणजे देवाचेच सामर्थ्य आहे – परंतु ते पापामुळे भ्रष्ट झालेले आहे . निर्मात्याने माणसाची मुक्त इच्छा इतकी मान्य केली आहे की तो त्याला अशा गोष्टी करण्याची शक्ती देतो ज्या दैवी इच्छेविरुद्ध आहेत. अर्थात, ही शक्ती मर्यादित असते; पण जेव्हा माणूस देवाच्या इच्छेनुसार कार्य करतो, तेव्हा त्याला अमर्याद शक्ती दिली जाते. देवाची ही अमर्याद शक्ती पवित्र आत्म्याद्वारे प्रकट होते. म्हणूनच देवाच्या कार्याविषयी लिहिले आहे – "न बळाने, न सामर्थ्याने, तर माझ्या आत्म्याद्वारे होईल, असे प्रभु म्हणतो." *– A. T.* जोन्स, *American Sentinel,* ऑगस्ट *25, 1898*

टीप: A.T. जोन्स यांचे वरील शब्द विचारपूर्वक पाहावेत –

"जगातील सत्ता म्हणजे देवाचे सामर्थ्य, परंतु पापामुळे ते विकृत झाले आहे. निर्मात्याने माणसाची मुक्त इच्छा इतकी सन्मानित केली आहे की तो त्याला दैवी इच्छेविरुद्ध वागण्याची शक्तीही देतो. मात्र ही शक्ती मर्यादित असते."

हेच विचार ईयोबाच्या काळातील देव व सैतान यांच्यातील संवादालाही संदर्भ देतात.

ईयोब *1:8-12*

परमेश्वर सैतानास म्हणाला, "तू माझा सेवक, ईयोब याच्याकडे लक्ष दिलेस काय? पृथ्वीत त्याच्यासारखा सरळ आणि सात्विक, देवभिरू व दुष्टतेपासून दूर राहणारा असा कोणीही मनुष्य नाही." नंतर सैतानाने परमेश्वरास उत्तर दिले आणि म्हणाला, "ईयोब देवाचे भय ऊगीच बाळगतो काय? तू त्याच्या भोवती, त्याच्या घरासभोवती, आणि त्याच्या सर्वस्वाच्या प्रत्येक बाजूस कुंपण घातले आहेस ना? तू त्याच्या हातांच्या कामांस यश दिले आहेस, आणि भूमीत त्याचे धन वाढत आहे. पण जर तू आपला हात पुढे करून त्याच्याजवळ असणाऱ्या सर्वस्वावर टाकशील तर तो आत्ताच तुझ्या तोंडावर तुझा त्याग करील." परमेश्वर सैतानास म्हणाला, "पाहा, त्याचे सर्व जे काही आहे ते तुझ्या अधिकारात आहे, फक्त त्यास तुझ्या हाताचा स्पर्श करू नको." मग सैतान परमेश्वरापुढून निघून गेला.

सैतान असं का म्हणतो की, "तू आपला हात पुढे करून त्याच्याजवळ असणाऱ्या सर्वस्वावर टाकशील" — तो असं का म्हणत नाही की "मी त्याला त्रास देतो"?

कारण सैतानाला स्वतःहून कोणालाही त्रास देण्याची मुभा नाही. तो फक्त देवाची परवानगी असेल, तेव्हाच काही करू शकतो. सैतान देवाच्या संरक्षणाखाली असलेल्या कुणालाही हात लावू शकत नाही. याचा अर्थ असा की सामर्थ्य केवळ देवाकडे आहे —

आणि देवाशिवाय कुठलंच सामर्थ्य अस्तित्वात नाही. हेच सिद्ध करणारा मोशेच्या काठीचं व कोड्याचं चिन्ह आहे.

निर्गम *4:1* — मग मोशेने उत्तर दिले, *"ते माझ्यावर विश्वास ठेवणार नाहीत व माझे म्हणणे ऐकणार नाहीत; ते म्हणतील, परमेश्वराने तुला दर्शन दिलेलेच नाही."*

जे पुढे घडतं, ते काही साधं जादूचं कर्तृत्व नाही. या चिन्हांमधून आपण एक खोल,अतिमहत्त्वाचं सत्य पाहतो — फारोह इस्राएलला का सोडतो हे केवळ बाह्य गोंधळामुळे किंवा दबावामुळे नाही, तर एक अंतर्गत कृती घडते. या गोष्टीमध्ये पुढे जाण्याआधी, देवाच्या राज्याचं तत्त्व समजून घेऊया:

ख्रिस्ताच्या कार्याचा हा भाग नाही की तो माणसांना जबरदस्तीने स्वतःला स्वीकारायला भाग पाडेल. सैतान आणि त्याच्या आत्म्याने प्रेरित झालेले लोकच विवेकावर सक्ती लादण्याचा प्रयत्न करतात. *(येशूचे जीवन, 487)*

पृथ्वी देवाविषयीच्या गैरसमजामुळे अंधकारमय झाली होती. हा अंधार हलका करण्यासाठी, आणि जग पुन्हा देवाकडे वळवण्यासाठी, सैतानाच्या फसवणुकीच्या सामर्थ्याला मोडून काढणं आवश्यक होतं. पण हे बलपूर्वक करता येत नव्हतं. सक्तीचा वापर देवाच्या राज्याच्या तत्वांना विरोधी आहे; देव केवळ प्रेमाने केलेली सेवा स्वीकारतो; आणि प्रेम सक्तीने निर्माण होत नाही; ते जबरदस्तीने किंवा अधिकाराने मिळवता येत नाही. फक्त प्रेमानेच प्रेम जागृत होतं. देवाला ओळखणं म्हणजे त्याच्यावर प्रेम करणं; आणि देवाचा स्वभाव सैतानाच्या स्वभावाच्या विरोधात स्पष्टपणे उभा राहिला पाहिजे. *(येशूचे जीवन, 22)*

देव कोणालाही सक्तीने अधीन करत नाही, ना तो कोणालाही ठार मारून आज्ञाधारक बनवतो. ही पद्धत दुष्टाची आहे — जो सर्वांना ठार मारतो जे "पशूचे खूण" स्वीकारत नाहीत.

आता आपण मोशेने दिलेले पहिलं उदाहरण पाहू.

निर्गम *4:2-5* —

परंतु परमेश्वर मोशेला म्हणाला, *"तुझ्या हातात ते काय आहे?"* मोशेने उत्तर दिले, *"काठी आहे."* मग देव म्हणाला, *"ती जमिनीवर टाक."* तेव्हा मोशेने तसे केले; आणि त्या काठीचा साप झाला. तेव्हा मोशे घाबरला व त्यापासून पळाला. परंतु परमेश्वर मोशेला म्हणाला, *"तुझा हात पुढे कर व त्याचे शेपूट धर."* तेव्हा त्याने तसे केले, आपला हात पुढे करून त्यास धरले. तेव्हा त्याच्या हातात ती पुन्हा काठी झाली. *"म्हणजे ह्यावरून ते विश्वास धरतील, त्यांचा पूर्वजांचा-अब्राहामाचा देव, इसहाकाचा देव व याकोबाचा देव परमेश्वर याने तुला दर्शन दिले आहे."*

काठी किंवा दंड म्हणजे सामर्थ्याचं चिन्ह आहे. राजेशाही भाषेत याला "राजदंड" (Sceptre) म्हणतात.

ख्रिस्त, देवाचा पुत्र, याच राजदंडाचा धनी आहे.

इब्री *1:8* — पुत्राविषयी तर तो असे म्हणतोः हे देवा, तुझे राजासन सदासर्वकाळासाठी आहे, आणि तुझे राज्य युगानुयुगीचे आहे आणि *"तुझा राजदंड न्यायीपणाचा राजदंड आहे."*

ख्रिस्तालाच या राजदंडाचं रूप मानलं गेलं आहे.

गणना *24:17* — मी त्यास पाहीन, पण तो आता इथे नाही. मी त्याच्याकडे पाहीन, पण तो जवळ नाही. याकोबातून एक तारा बाहेर येईल, आणि इस्राएलातून एक राजदंड निघेल. तो मवाबाच्या नेत्यांना चिरडून टाकील आणि शेथाच्या सर्व मुलांचा तो नाश करील.

ख्रिस्त म्हणजे देवाचं सामर्थ्य आहे (1 करिंथ 1:24) आणि तो देवाच्या उजव्या हाताला आहे (इब्री 1:3). त्याला आपण "देवाचा उजवा हात" किंवा आपल्याच भाषेत "उजव्या हाताचा माणूस" असं म्हणतो.

निर्गम *15:6* — *"हे परमेश्वरा, तुझा उजवा हात आश्चर्यकारकरीत्या बलशाली आहे; त्या हाताने तू शत्रूंचा चुराडा करून टाकलास."*

देव मोशेला सांगतो की तो देवाचं प्रतिनिधित्व करेल, आणि अहरोन त्याचा प्रवक्ता असेल (निर्गम 4:16).

जेव्हा मोशेने आपली काठी खाली सोडली आणि ती जमिनीवर पडली, तेव्हा ख्रिस्तामधील सामर्थ्य सापासारखं झालं. ख्रिस्त म्हणजे देवाचं सामर्थ्य आहे. जेव्हा देव सैतानाला म्हणतो, "पहा, त्याचं सर्व काही तुझ्या अधीन आहे" (ईयोब 1:12), तेव्हा देव आपली काठी जमिनीवर टाकतो. ती काठी म्हणजे ख्रिस्त, ज्याला सैतान आपली उद्‌दिष्टं साध्य करण्यासाठी वापरतो — अगदी जसं सैतानाने रोमी सैनिकांना प्रेरित केलं की त्यांनी ख्रिस्ताला कालवरीच्या डोंगरावर क्रूस वाहून नेण्यासाठी जबरदस्ती केली.

याचा शांतपणे विचार करा. रोमी सैनिकांचं मन सैतानाच्या ताब्यात असतं, तरीही त्यांच्या शरीरात चालणारं श्वास — त्यांच्या आयुष्याचा श्वास — तोच आहे जो प्रत्येक माणसाला जीवन देतो. माणसाच्या अंत:करणात कार्यरत असलेलं ख्रिस्ताचं सामर्थ्यच सैतान वापरतो — आणि त्याच सामर्थ्याचा उपयोग करून ख्रिस्ताला क्रूसावर ठोकतो. थोडा वेळ थांबून याचा विचार करा: एका रोमी सैनिकाचा तो एक क्षण — जेव्हा तो हातात हातोडा घेऊन ख्रिस्ताच्या पवित्र हातांमध्ये खिळा ठोकतो — हेच दृश्य मिसरवरील आपत्ती आणि पृथ्वीवर दिसणाऱ्या सर्व विनाशक शक्तींचं मूळ समजून घेण्यासाठी एक 'गुरुकिल्ली' ठरते. हीच ती काठी आहे जी जमिनीवर पडते:

मार्क *14:35* — त्यांच्यापासून थोडे दूर अंतरावर जाऊन तो जमिनीवर पडला आणि त्याने प्रार्थना केली की..

जिथे कुठे माणूस विनाशक शक्तीमुळे जमिनीवर कोसळतो, तिथे तीच काठी पडलेली आहे — आणि ती सर्पात रूपांतरित होते.

मार्क *9:20* — *नंतर त्यांनी मुलाला येशूकडे आणले आणि जेव्हा त्या दुष्ट आत्म्याने येशूकडे पाहिले तेव्हा लगेच त्या मुलाला पिळून टाकले आणि तो जमिनीवर पडून तोंडाला फेस आणून लोळू लागला.*

म्हणून आपण हे ओळखू शकतो की जिथे कुठे माणसाचं दु:ख दिसतं, तिथे आपल्याला हे सत्य सापडतं:

यशया *63:9* — *त्यांच्या सर्व दु:खात, तो पण दु:खी झाला आणि त्याच्या समक्षतेच्या दुतांने त्यांना तारले. त्याने आपल्या प्रेमाने व आपल्या करूणेने त्यांना वाचवले, आणि त्याने सर्व पुरातन दिवसात त्यांना उचलून वाहून नेले.*

जेव्हा मोशेने काठी खाली टाकली आणि ती सापात रूपांतरित झाली, तेव्हा ख्रिस्त त्याला क्रूसाबद्दल शिकवत होता. अधिक सुस्पष्टपणे सांगायचं तर, तो खांब आहे किंवा काठी आहे ज्यावर साप ठेवलेला आहे.

गणना *21:8* — *परमेश्वर मोशेला म्हणाला, एक पितळेचा साप कर आणि तो खांबावर ठेव. साप चावल्यानंतर जर एखाद्याने खांबावरच्या पितळेच्या सापाकडे पाहिले तर तो मनुष्य मरणार नाही.*

अग्नी सर्प हा प्राचीन सर्प आहे, ज्याला सैतान आणि दुष्ट साप म्हणतात (प्रकटीकरण 12:9). खांबावर असलेला साप म्हणजे सैतान, जो ख्रिस्ताच्या सामर्थ्याचा उपयोग करून आपले स्वतःचे उद्दिष्ट साधण्यासाठी त्याचा वापर करतो.

आता आपण A.T. Jones यांचे शब्द सैतानाच्या क्षेत्रात पुन्हा सांगतो.

सैतानी सामर्थ्य हे देवाचं सामर्थ्य आहे, जे पापामुळे विकृत झालं आहे. सृष्टीचा निर्माता शैतानाच्या स्वतंत्र इच्छेचा इतका आदर करतो की, त्याला देवाच्या इच्छेच्या विरोधात काहीतरी करण्यासाठी सामर्थ्य देतो. ह्या सामर्थ्याचं मात्र एक मर्यादित स्वरूप आहे; A.T. Jones, अमेरिकन सेन्सिनल, 25 ऑगस्ट, 1898. एडॅप्टेड.

येशू आपल्याला सांगतो:

योहान *3:14* — *जसा मोशेने अरण्यात पितळेचा सर्प उंच केला होता तसे मनुष्याच्या पुत्रालाही उंच केले पाहिजे*

हे खरे तर त्या अग्निसर्प असलेल्या खांबावरच्या सर्पाकडे निर्देश करतं, पण ही एकमेव जागा नाही जिथे वाळवंटात साप उचलला गेला.

निर्गम *4:4* — *परंतु परमेश्वर मोशेला म्हणाला, "तुझा हात पुढे कर व त्याचे शेपूट धर." तेव्हा त्याने तसे केले, आपला हात पुढे करून त्यास धरले. तेव्हा त्याच्या हातात तो*

पुन्हा काठी झाली.

मोशेला सापाचे शेपूट पकडावं लागलं. शेपूट हा सापाचा शेवटचा भाग असतो. देवाने सापाला सांगितले:

उत्पत्ति *3:15 — "*तुझ्यामध्ये व स्त्रीमध्ये आणि तुझ्या बीजामध्ये व स्त्रीच्या बीजामध्ये मी शत्रूत्व ठेवीन. तो तुझे डोके ठेचील आणि तू त्याची टाच फोडशील*."*

ख्रिस्ताचे पाय जखमी झाले. मोशेने सापाचे शेपूट पकडले. हे क्रूसाचे प्रतीक आहे, ज्यामुळे देवाचे सामर्थ्य पुन्हा काठीसारखे बदलले आणि ते मोशेच्या हातात परत आले, ज्याने देवाचे प्रतिनिधित्व केले.

2 करींथ *5:21 —* कारण जो पाप जाणत नव्हता त्यास त्याने आपल्यासाठी पाप असे केले, म्हणजे आपण त्याच्याठायी देवाचे नीतिमत्त्व असे व्हावे.

ख्रिस्ताने पाप होण्यास तयार होऊन त्याचं सामर्थ्य सैतानाच्या हातात दिलं. सैतानाला त्याचं राज्य प्रकट करायला परवानगी मिळावी म्हणून, ख्रिस्ताचं सामर्थ्य सैतानाच्या इच्छेनुसार वापरलं गेलं. म्हणूनच ख्रिस्ताचे व्यक्तिमत्व आणि त्याचे सामर्थ्य सर्व दुष्ट दूतांच्या आत आहे. ते येशूचे व्यक्तिमत्व त्याच्या कडवटपणामुळे क्रूसावर चढवतात. आणि हेच आदमाच्या मुलामुलीसोबत होतं. ख्रिस्त त्या लोकांच्या आत वारंवार नवीन रीत्या वधस्तंभावर चढवला जातो, जे लोक स्वतःला ख्रिस्तापेक्षा महत्त्वाचं मानतात.

ख्रिस्ताचे सामर्थ्य मिसरी लोकांच्या आत्म्यात वास करत होता. कोणत्याही व्यक्तीला मारणे म्हणजे ख्रिस्ताच्या व्यक्तिमत्त्वाची यातना करणे. तुम्ही कल्पना करू शकता का, एक मिसर देशातील आई तिच्या मृत मुलाला जवळ घेऊन आक्रोशाने रडत आहे? येथे ख्रिस्त तिच्या दुःखात भाग घेत आहे, येथे वधस्तंभ उचलला जात आहे आणि ख्रिस्त पुन्हा वधस्तंभावर चढवला जात आहे. जेव्हा देवसैतानाला त्याच्या पुत्राचे सामर्थ्य घेण्याची संधी देतो, तेव्हा तो स्वतःचे डोळे बाहेर काढून टाकतो.

स्तोत्र *78:50 — "*त्याने आपल्या रागासाठी मार्ग सपाट केला*;* त्याने त्यांना मरणापासून वाचविले नाही पण त्याने त्यांना मरीच्या हवाली केले*."*

हे वचनामध्ये मिसरमधील दंडाची चर्चा होते. यामध्ये देव म्हणतो की त्याने त्याच्या रागाचा मार्ग सपाट केला. त्याचा प्रिय पुत्रात त्याचे आनंद आहे. मिसरी लोकांना नाश करणाऱ्याच्या हातून मरण येऊ दिल्याने, देवाने त्याच्या पुत्राची वेदना आणि दुःख सहन करण्याची परवानगी दिली. आणि म्हणूनच, पिता त्या अंधारात एकटा उभा राहिला आणि त्याच्या पुत्रासाठी आणि त्याच्या पुत्राने जे दुःख भोगलं, त्यासाठी रडला.

देवाने काठीच्या संदर्भात ही सत्यता दुसऱ्या चमत्कारीक कृत्याद्वारे स्थापित केले.

निर्गम *4:6* — मग परमेश्वर त्यास आणखी म्हणाला, *“तू तुझा हात तुझ्या छातीवर ठेव,”* तेव्हा मोशेने आपला हात आपल्या छातीवर ठेवला*;* मग त्याने आपला हात बाहेर काढला तेव्हा तो कोडाने बर्फासारखा पांढरा झाला*;*

देवाचा पुत्र हा पित्याचा उजवा हात आहे. तर मग, देवाचा पुत्र कुठे राहतो?

योहान *1:18* — देवाला कोणीही कधीहि पाहिले नाही. जो देवाचा एकुलता एक पुत्र पित्याच्या उराशी असतो त्याने त्यास प्रकट केले आहे*.*

जेव्हा देवाने आपल्या हृदयात हात घालून ज्या ठिकाणी त्याचा पुत्र होता त्या ठिकाणी स्पर्श केला — तेव्हा त्याचा पुत्र आपल्यासाठी पाप करण्यात आला. कुष्ठरोग हे बायबलमध्ये पापाचं प्रतीक आहे, आणि अशी हाताची अवस्था म्हणजे ख्रिस्ताचं सामर्थ्य, पण त्याच्या आत्म्याशिवाय. (याकोब 2:26) जेव्हा आत्मा नसतो, तेव्हा शरीर निर्जीव होते — त्याला काहीही जाणवत नाही. ख्रिस्त सैतानामुळे जगात आलेल्या मृत्यू आणि विनाशामुळे आतून सुन्न झाला. त्याला आत्मिक वेदनेतुन एक असा कडवट प्याला प्यावा लागला, जो सहन करणे कठीण होते.

ख्रिस्ताच्या यातना आणि वधस्तंभाची छाया आपल्याला मिसरमधील पहिल्या संकटातही दिसते. मोशे आणि अहरोन यांना परमेश्वराने सांगितलं की त्यांनी ती काठी घ्यावी — जी सापात रूपांतरित झाली होती. ती काठी म्हणजे ख्रिस्ताचं सामर्थ्य, जी आता सैतानाच्या हाती दिली गेली होती.

निर्गम *7:15* — उद्या सकाळी फारो नदीवर जाईल*;* तू साप झालेली काठी बरोबर घे आणि नदीच्या काठी त्यास भेटण्यास उभा राहा*.*

निर्गम *7:19* — परमेश्वराने मोशेला म्हटले*,* तू अहरोनाला सांग की*,* आपली काठी घेऊन मिसर देशामधील नद्यांवर*,* नाल्यावर*,* त्यांच्या तलावावर व त्यांच्या सर्व पाण्याच्या तळ्यावर आपला हात उगार म्हणजे त्या सर्वांचे रक्त होईल*,* घरातील लाकडांच्या व दगडांच्या भांड्यात रक्तच रक्त होईल*.”*

येशू जेव्हा बागेत प्रार्थनेत होता, तेव्हा त्याचा घाम रक्ताच्या थेंबासारखा जमिनीवर पडत होता. थोड्याच वेळात, जेव्हा त्याला पकडायला जमाव आला, तेव्हा त्याने त्यांना म्हटले: *"*परंतु ही तुमची वेळ आणि अंधाराची सत्ता आहे*.” (*लूक *22:53)*

जशी ती काठी पाण्यावर उचलली गेली, तसाच येशू लोकांसमोर उचलला गेला — छळ आणि मृत्यू भोगण्यासाठी. पाणी हे लोकांचं प्रतीक होतं, पण त्याचबरोबर ते ख्रिस्ताच्या आत्म्याचही प्रतीक होतं. जशी ती काठी पाण्यावर आदळली गेली, तसंच ख्रिस्त सैतानाच्या ताब्यात देण्यात आला — आणि शिष्यांना जसं आधीच सांगितलं

गेलं होतं, त्याचप्रमाणे पळून गेले.

मत्तय २६:३१

तेव्हा येशू त्यांना म्हणाला, "तुम्ही सर्व ह्याच रात्री माझ्याविषयी अडखळाल; कारण असा शास्त्रलेख आहे की, 'मी मेंढपाळाला मारीन आणि कळपातल्या मेंढरांची दाणादाण होईल.'

संपूर्ण पाण्याचं रक्तात रूपांतर होणं याचा अर्थ असा आहे की, तेथील पुरुष आणि स्त्रिया यांच्या आत्म्यांशी संबंधित मिसरदेशात ख्रिस्ताच्या आत्म्याला तीव्र वेदना व त्रास सहन करावा लागत होता. हे फक्त मिसर देशाच्या लोकांपुरतंच मर्यादित नव्हतं, तर इस्राएलच्या लोकांनाही यात सामाविष्ट केलं गेलं होतं. हा प्रसंग त्या भविष्यातील आक्रोशाचं प्रतिबिंब दाखवतो—जो देवाच्या लोकांच्या तोंडून निघाला होता: "त्याचे रक्त आमच्यावर व आमच्या मुलाबाळांवर असो." (मत्तय २७:२५)

ही पहिली आपत्ती हे दाखवते की, देवाने स्वतःच्या पुत्राला शत्रूच्या ताब्यात दिलं, आणि त्याच्या सामर्थ्याच्या मर्यादेत सैतानाला मिसरी लोकांवर विनाश आरंभ करण्याची मुभा दिली. सैतानाने त्यांना इतकं अधर्म आणि मूर्तिपूजेमध्ये गुरफटून घेतलं होतं की त्यांचा अधर्माचा प्याला भरून वाहत होता. सैतान सतत देवाकडे त्यांचा न्याय मागत होता.

मिसरी लोकांनी योसेफाच्या बुद्धिमत्तेला तुच्छ मानलं आणि देवाने त्यांच्यावर दाखवलेल्या दयेला म्हणजेच दुष्काळातून त्यांचं रक्षण करण्याच्या अहवानाकडे दुर्लक्ष केलं. तो दुष्काळ म्हणजे एक प्रकारचा इशारा होता, की मानवाने देवाच्या आज्ञा आणि आदेश पाळण्याचं नाकारल्यामुळे त्याच्यावर संकट येत आहे.

अनुवाद ११:१३-१७

मी ज्या आज्ञा आज तुम्हांला देत आहे त्या तुम्ही तत्परतेने ऐकाल आणि आपला देव परमेश्वर ह्याच्यावर प्रेम कराल आणि पूर्ण मनाने व पूर्ण जिवाने त्याची सेवा करीत राहाल, तर मी तुमच्या देशावर आगोटीचा पाऊस आणि वळवाचा पाऊस योग्य समयी पाठवीन; म्हणजे तुला आपले धान्य, द्राक्षारस व तेल ह्यांचा साठा करता येईल. मी तुझ्या गुराढोरांसाठी तुझ्या कुरणात गवत उपजवीन व तुला पोटभर खायला मिळेल. तुम्ही सावध राहा, नाहीतर मनाला भुरळ पडून तुम्ही बहकून जाल, अन्य देवांची सेवा करू लागाल आणि त्यांना नमन कराल. तसे केले तर परमेश्वराचा कोप तुमच्यावर भडकून तो आकाश बंद करील, म्हणजे पाऊस पडणार नाही; भूमी आपला उपज देणार नाही; आणि जो उत्तम देश परमेश्वर तुम्हांला देत आहे त्यातून तुमचा त्वरित नायनाट

होईल.

मिसर देशामधील दुष्काळाचा वेळ हे याचं संकेत होतं की, लोकांनी देवाच्या सार्वभौमत्वाला नाकारलं, त्याच्या आज्ञा न पाळता अधर्माच्या वाटेवर गेले, म्हणून देवाचा आत्मा मागे घेतला जात होता. मिसरी लोकांना देवाच्या आज्ञा आणि नियम समजून घेण्याची संधी अब्राहामामार्फत मिळाली होती. त्यांनी अब्राहामाला भेट दिली होती आणि जेव्हा त्यांनी त्याच्याशी संबंधित देवाच्या नियमांचा अपमान केला, तेव्हा त्याचा परिणाम त्यांनी पाहिला होता.

पाऊस हा विशेषतः शब्बाथ दिनांशी जोडलेला होता.

लेवीय *26:2-4* — *तुम्ही माझे शब्बाथ पाळावेत आणि माझ्या पवित्रस्थानाविषयी पूज्यबुद्धी बाळगावी; मी परमेश्वर आहे. तुम्ही माझ्या विधींप्रमाणे चालाल आणि माझ्या आज्ञा पाळून त्याप्रमाणे वागाल, तर नेमलेल्या काळात तुमच्याकरता मी पाऊस पाडीन, जमीन आपला उपज देईल व मळ्यातील झाडे आपापली फळे देतील.*

मिसरमध्ये गुलामीमुळे बहुतांश इस्त्राएलांनी शब्बाथ पाळणे थांबवले होते. जर इस्त्राएली शब्बाथ सातत्याने पाळू शकले असते, तर ते पौलासारखे झाले असते ज्याच्या उपस्थितीमुळे जहाज उद्ध्वस्त झाल्यावर सर्व वाचले. त्यांनी मिसर देशाला पश्चात्तापासाठी अधिक वेळ मिळवून दिला असता.

म्हणूनच इस्राएलाने वाळवंटात जाऊन परमेश्वरासाठी सण पाळावा, ही विनंती करण्यात आली होती.

निर्गम *5:1* — *नंतर मोशे व अहरोन फारोकडे जाऊन म्हणाले, "इस्राएलाचा देव परमेश्वर सांगत आहे की, माझ्या लोकांनी माझ्याप्रीत्यर्थ रानात उत्सव1 करावा म्हणून त्यांना जाऊ द्यावे."*

ही विनंती मिसरमधून बाहेर निघण्यासाठी केलेला खोटा बहाणा नव्हता. हे देवाच्या आज्ञांमध्ये परत येण्यासाठी एक बोलावणे होते — ज्यायोगे इस्राएली मिसरमधील लोकांसाठी प्रार्थना करू शकतील, की तेही देवाकडे वळतील. मोशेने आधीच लोकांना आठवड्याचा शब्बाथ पाळायला शिकवायला सुरुवात केली होती.

निर्गम *5:5* — फारो आणखी म्हणाला, *“पाहा, देशातले लोक आता पुष्कळ आहेत, आणि तुम्ही त्यांना बिगारकाम (शब्बात) सोडून जायला लावणार.”*

देव त्यांना पुढचा टप्पा घेण्यास तयार करत होता — म्हणजे एक सण पाळणे. जर ते हा सण पाळू शकले असते आणि परत आले असते, तर संकट थोडा वेळ थांबवता आले असते. मोशेने फारोला काय सांगितले होते, ते पाहा:

निर्गम *5:3* — ते म्हणाले, *“इब्र्यांच्या देवाने आम्हांला भेट दिली; तर आता आम्हांला तीन दिवसांच्या वाटेवर रानात जाऊ द्यावे आणि आमचा देव परमेश्वर ह्याला यज्ञ करू द्यावा; असे न केल्यास तो कदाचित पटकीने अथवा तलवारीने आमचा समाचार घेईल.”*

येथील “तलवार” या शब्दाचा एक अर्थ “दुष्काळ” असाही होतो. कोणता सण पाळल्याने पाऊस मिळेल, असे स्पष्टपणे सांगितले आहे?

जखऱ्या *14:16-17* — आणखी असे होईल की यरुशलेमेवर चढाई करून आलेल्या राष्ट्रांपैकी अवशिष्ट राहिलेले सर्व, राजाधिराज सेनाधीश परमेश्वर ह्याचे भजनपूजन करण्यासाठी व मंडपाचा सण पाळण्यासाठी प्रतिवर्षी यरुशलेमेस वर जातील. आणखी असे होईल की, पृथ्वीवरील घराण्यांपैकी जे राजाधिराज सेनाधीश परमेश्वर ह्याचे भजनपूजन करण्यास यरुशलेमेस जाणार नाहीत, त्यांच्यावर पर्जन्यवृष्टी होणार नाही.

इस्त्राएल वाळवंटात बलिदान अर्पण करण्यासाठी का जायला इच्छित होते? कारण त्यांनी मिसरी लोकांचे पवित्र मानलेले प्राणी मारल्यास त्यांचा अपमान झाला असता. पण हे एक प्रवासी सण साजरा करण्यासाठीही असू शकतो का? म्हणजे तंबूमध्ये राहण्याचा सण? आणि आपल्याला निश्चित माहीत नाही की सर्व संकटे कोणत्या कालावधीत आली. सातवे संकट — गारांचा पाऊस — नवीन वर्षाच्या सुमारास झाले कारण तेव्हा बार्ली (जव) पहिले फळ म्हणून तयार होत होते. (निर्गम 9:31) निर्गम 5:1 मधील सण साजरा करण्याच्या पहिल्या विनंतीपासून ते शेवटी वलांडणाच्या वेळी सर्व संकट पूर्ण होईपर्यंत खूप वेळ गेला. वीटांमध्ये गवत न वापरण्याचे बंधन, इस्राएलावरचे अन्याय, आणि मग संकटांची मालिका — हे सर्व पाहता, हे भासते की त्यांनी साजरा करायचा होता तो सण म्हणजे तंबूचा सणच असावा.

परमेश्वर मिसरचा नाश करू इच्छित नव्हता. जर फारोने सण पाळायला परवानगी दिली असती, तर त्याच्या निर्णयामुळे तोही त्या सणाच्या फायद्यात सहभागी झाला असता. म्हणूनच देवाने सरळपणे सांगितले नाही की, "आम्ही निघून जात आहोत." देव मिसरी लोकांना सैतानाच्या दयेवर सोडू इच्छित नव्हता. त्याला त्यांना वाचवायचे होते!

प्रथम आठवड्याचा शाब्बाथ, त्यानंतर वार्षिक सण — अशा प्रकारे शाब्बाथ सुधारणा घडवून आणण्याचे मार्ग देवाने निवडले. याच नियमांद्वारे देव इस्राएलांवर आपले रक्षण टिकवून ठेवू शकला.

शेवटच्या काळात, जेव्हा देवाच्या आज्ञा आणि नियमांचा पूर्णपणे तिरस्कार केला जाईल, तेव्हा आपणही कायदेकर्त्यांकडे नम्रतेने विनंती करू शकतो — की आम्हाला शास्त्रानुसार देवाची सेवा करण्याची मुभा द्यावी, ज्यायोगे त्यांनाही त्या निर्णयाचे फायदे मिळतील. हो, जर ते नकार देतील, तर आपण त्यांचे ऐकू शकत नाही. पण जर ते परवानगी देतील, तर कदाचित आपण त्यांना वाचवू शकतो. आपण शेवटच्या काळात शाब्बाथ विषयी बोलताना हे गांभीर्याने लक्षात घेतले पाहिजे.

बेडकांचा चमत्कार हे इस्राएलसाठी नव्हे, तर मिसरासाठी एक इशारा होता काय? म्हणजेच, पहिल्या आपत्तीतून दाखवलेल्या ख्रिस्ताच्या वधस्तंभाच्या चित्राला सैतान बदलून लोकांची फसवणूक करणार आहे, याचा इशारा देवाने दिला होता काय?

प्रकटीकरण 16:13-14 मध्ये सांगितले आहे की मी पाहिले, सैतान (साप), पशू (beast) आणि खोट्या संदेष्ट्याच्या तोंडातून तीन अशुद्ध आत्मे - बेडकांसारखे - बाहेर येताना दिसले. हे सैतानाचे आत्मे होते, जे चमत्कार करतात आणि संपूर्ण जगभरातल्या राजांना युद्धासाठी गोळा करतात.

प्रकटीकरण *16:13-14* नंतर 'बेडकासारखे' असलेले तीन अशुद्ध आत्मे अजगराच्या तोंडातून, श्वापदाच्या तोंडातून व खोट्या संदेष्ट्याच्या तोंडातून निघताना मी पाहिले. ते चिन्हे दाखवणारे भुतांचे आत्मे आहेत; ते सर्वसमर्थ देवाच्या त्या मोठ्या दिवसाच्या लढाईसाठी संपूर्ण जगातील राजांना एकत्र करण्यास त्यांच्याकडे बाहेर जातात.

प्रकटीकरण *13:13-14* ते मोठी चिन्हे करते; माणसांसमक्ष आकाशातून पृथ्वीवर अग्नी पडावा असेदेखील करते. जी चिन्हे त्या श्वापदासमक्ष करण्याचे त्याच्याकडे सोपवले

होते, त्यावरून ते पृथ्वीवर राहणाऱ्यांना ठकवते; म्हणजे तलवारीचा घाव लागला असताही, जिवंत राहिलेल्या श्वापदासाठी मूर्ती करण्यास पृथ्वीवर राहणाऱ्यांना ते सांगते.

जेव्हा येशूचा खटला चालला, तेव्हा खोट्या साक्षांद्वारे लोकांची दिशाभूल झाली. हे खोटे बोलून येशूला मृत्युशिक्षा सुनावली गेली. सैतानने लोकांना सत्यापासून वळवण्यासाठी खूप प्रयत्न केला.

निर्गम 7:22 मध्ये म्हटले आहे की जसे येशूच्या रक्तासारखे पाणी रक्तात बदलले, त्याचे सैतानाने अनुकरण केले, ज्यामुळे लोकांनी विचार केला की त्यांचे देव त्यांना वाचवतील. हे खोटे विश्वासच त्यांच्या नाशाला कारणीभूत ठरले. मिसरमध्ये बेडकांची पूजा केली जात असे. बेडकांच्या आपत्तीमधून देवाने त्यांना इशारा दिला की त्यांचेच देव त्यांच्या विरोधात वळले आहेत. म्हणजेच, सैतान त्यांना नष्ट करण्याच्या तयारीत आहे. पण हे कोणी ओळखले नाही. शेवटच्या काळातही असंच होईल — सैतान चमत्कार करेल आणि लोकांना त्यांच्या नाशाच्या दिशेने फसवेल.

सैतान तिसरी म्हणजे उवांच्या आपत्तीचे अनुकरण करू शकला नाही. हे का? देवाने परवानगी दिली नाही का? की आता सैतानाला अधिक थेट वावर दिला गेला होता आणि म्हणून त्याला आता नक्कल करण्याची गरजच नव्हती? उवांचा उल्लेख बायबलमध्ये फार क्वचित आहे – स्तोत्र 105:31 आणि यशया 51:6 मध्ये.

यशया *51:6* म्हणतो*:* वर आकाशाकडे आपले डोळे लावा, खाली पृथ्वीकडे लक्ष द्या; कारण आकाश धुराप्रमाणे विरून जाईल, पृथ्वी वस्त्राप्रमाणे जीर्ण होईल, तिचे रहिवासी चिलटांप्रमाणे मरतील; तरी माझे तारण सर्वकाळ टिकेल, माझा न्याय भंग पावणार नाही.

वस्त्राप्रमाणे जीर्ण बाबतीत सैतानाने मृत्यूची घोषणा आधीच केली होती. तसेच कयफा ह्याने येशूविरोधात मृत्यूदंड देताना असेच केले. कयफाने आपले कपडे फाडले, तेव्हा येशूच्या "कापल्या जाण्याची" प्रक्रिया सुरू झाली होती.

चौथी आपत्ती — माशा — देखील उवांसारखीच होती. माशांनी खूप त्रास दिला. जसे-जसे प्रभु मागे सरकत गेला, सैतानाला अधिक मोकळे रान मिळत गेले, आणि आपत्ती अधिक तीव्र होत गेल्या. येशूवर थुंकले गेले, दाढी ओढली गेली, आणि काठ्यांनी मारले

गेले — हे सगळं अशाच माशांसारख्या पीडादायक घटनांप्रमाणे होते.

पाचवी आपत्ती — जनावरांचा मृत्यू. योना 4:11 मध्ये देव म्हणतो:

तर उजव्याडाव्या हाताचा भेद ज्यांना कळत नाही अशी एक लाख वीस हजारांहून अधिक माणसे व पुष्कळशी गुरेढोरे ज्या मोठ्या निनवे शहरात आहेत, त्यांची मी पर्वा करू नये काय?”

म्हणूनच, देव मिसरमधील जनावरांनाही वाचवू इच्छित होता. पण जेव्हा पाचवी आपत्ती आली, तेव्हा देवाचे सामर्थ्य सैतानाच्या हाती गेले होते. सैतान मिसर देशातील लोक ह्यांचा बैलांच्या देवावरचा विश्वास चुरडत होता. हे त्यांच्या देवाची हतबलता दाखवत होते. पण हे देखील ख्रिस्ताच्या बलिदानाचेच प्रतीक होते — जो देवाचा खरा व बलिदानार्थ कोकरा आहे.

यिर्मया ११:१९
मी तर सौम्य कोकरासारखा होतो; नकळत ते मला वधण्यास नेत होते. “ह्या झाडाचा आपण फळासकट नाश करू व त्याच्या नावाचे स्मरण पुन्हा होऊ नये म्हणून त्याला जिवंताच्या भूमीवरून नाहीसे करू,” असा त्यांचा माझ्याविरुद्ध कट चालला होता.

सैतानाने ख्रिस्ताला त्याच्या मृत्युदंडाच्या स्थळी नेण्यासाठी खांद्यावर जड लाकडी वधस्तंभ घेऊन जाण्यास भाग पाडले. प्राण्यांना मारण्यात व त्यांना यातना देण्यात सैतानाला आनंद वाटतो. या प्राण्यांची कत्तल होत असताना आपल्या तारणाऱ्याला मोठा शोक झाला असणार.

आपल्याला माहीत आहे की, जेव्हा याच्या परवानगीने सैतानाला परवांगी देण्यात आली, तेव्हा त्याने ईयोबावर फोड आणले. हेच त्याने मिसरमध्ये सहाव्या आपत्तीत केलं. आपले प्रिय लोक अशा वेदनांतून जात असताना, आणि ख्रिस्त स्वतः एका कुष्ठरोग्यासारख्या स्थितीत उभा होता, तेव्हा त्याने किती दुःख अनुभवले असेल! पशूंवरील संकटांपासून थेट माणसांच्या शरीरावर फोड आल्यापर्यंतची ही टप्प्याटप्प्याने वाढलेली पीडा याचे संकेत देते की, जसे ईयोबाच्या बाबतीत झाले, तसेच सैतानाला अधिक नियंत्रण मिळाले होते.

ईयोब २:३–७

परमेश्वराने सैतानाला विचारले, “माझा सेवक ईयोब ह्याच्याकडे तुझे लक्ष गेले होते काय? भूतलावर त्याच्या तोडीचा सात्त्विक, सरळ, देवाला भिऊन वागणारा व पापापासून दूर राहणारा असा दुसरा कोणी नाही; त्याचा विनाकारण नाश करण्यास तू मला चिथवलेस, तरी तो आपल्या सत्त्वाला दृढ धरून राहिला आहे.” सैतानाने परमेश्वराला उत्तर दिले, “त्वचेसाठी त्वचा! मनुष्य आपल्या प्राणासाठी आपले सर्वस्व देईल. तू आपला हात पुढे करून त्याच्या हाडामांसास लावून तर पाहा, म्हणजे तो तुझ्या तोंडावर तुझा अव्हेर करील.” परमेश्वर सैतानाला म्हणाला, “पाहा, तो तुझ्या हाती आहे, त्याची प्राणहानी मात्र करू नकोस.” मग सैतान परमेश्वरासमोरून गेला; आणि त्याने ईयोबाला मोठमोठ्या गळवांनी नखशिखान्त अतिशय पिडले.

मिसरमध्ये आलेले हे फोड ख्रिस्ताच्या त्या वेदनेचं प्रतिबिंब असू शकतात, जे त्याला खिळ्यांनी वधस्तंभावर ठोकले जात असताना भोगावे लागले.

या सर्व वेदनांमध्ये येशूने एकही शब्द उच्चारला नाही. जेव्हा खिळे त्याच्या हातांमधून ठोकले जात होते, आणि जेव्हा घामाच्या जागी रक्त बाहेर पडत होते, तेव्हा त्या निरपराध दु:खीचा ओठांतून त्याला मरणाऱ्यांसाठी क्षमायुक्त प्रार्थना निघाली: “हे बापा, त्यांना क्षमा कर; कारण ते काय करतात हे त्यांना समजत नाही.” संपूर्ण स्वर्ग त्या दृश्याकडे गहिऱ्या उत्कंठेने पाहत होता. गमावलेल्या जगाचा गौरवशाली उद्धारकर्ता पित्याच्या कायद्याच्या उल्लंघनाबद्दल मानवावर आलेली शिक्षा भोगत होता. तो आपल्या रक्ताने लोकांची मुक्तता करण्याच्या मार्गावर होता. तो परमेश्वराच्या पवित्र कायद्याच्या न्याय्य मागण्यांची किंमत भरत होता. हाच तो मार्ग होता ज्याने पापाचा व सैतानाचा शेवट होणार होता आणि त्याच्या सर्व सैन्याचा पराभव घडून येणार होता. *{2T 208.2}*

मिसरी लोकांचे दु:ख म्हणजे त्याचेच दु:ख होते, त्यांची वेदना त्याच्या अंत:करणाला खोलवर भिडत होती. तरीही त्याने सैतानाला आपली ताकद दाखवण्याची मुभा दिली, कारण हे लोक वाचवले जावे म्हणून पुन्हा पुन्हा केलेल्या विनंत्यांकडे त्यांनी दुर्लक्ष केले. जशी येशूने परूशीयांना सांगितले, "मी तुम्हाला माझ्या पंखाखाली गोळा करू इच्छित होतो, जसं कोंबडी आपल्या पिलांना एकत्र करते, पण तुम्ही नकार दिला."

सुरुवातीला मासे आले, मग बेडूक आले, मग जनावरे, आणि आता फोड थेट त्यांच्या शरीरांवर आले. प्रत्येक संकटापूर्वी मोशेने मिसरी लोकांना इशारा दिला जेणेकरून ते नाश करणाऱ्यापासून वाचण्यासाठी पावले उचलू शकतील. ते या दंश करणाऱ्या

सर्पापासून वळून वर उंचावलेला सर्प पाहू शकले असते. वधस्तंभावर उभा असलेला ख्रिस्त म्हणजेच उंचावलेला सर्प होता, ज्याच्या यातनांमधून खरा नाश करणारा उघड होतो — म्हणजेच सैतान. सैतान आपल्याला हे पटवण्याचा प्रयत्न करतो की ही संकटं थेट देवाकडून आली आहेत, आणि तो बेडकांद्वारे आम्हाला सांगतो की हे सगळं परमेश्वरच करत आहे.

"त्यांचं दु:ख अनेकदा देवाच्या थेट आज्ञेने त्यांच्यावर आलेल्या शिक्षेसारखं दर्शवण्यात येतं. हाच तो महान फसवणूक करणारा आहे जो आपले कृत्य लपवण्यासाठी देवावर दोष टाकतो." (GC 35)

परमेश्वराने लोकांना सावध केलं होतं की त्यांनी आपल्या जनावरांना आणि माणसांना घरात ठेवावं. तो त्यांना नाश करणाऱ्यापासून वाचवू इच्छित होता. त्याला अचूक माहीत होते की सैतान काय करणार आहे, कारण त्याला ठाऊक होतं की तो सृष्टीतील घटकांवर कितपत नियंत्रण देणार आहे.

निर्गम ९:२३
मोशेने आपली काठी आकाशाकडे उगारली तेव्हा परमेश्वराने मेघगर्जना व गारांची वृष्टी केली, आणि अग्नीचा लोळ जमिनीकडे येऊ लागला; ह्या प्रकारे परमेश्वराने मिसर देशावर गारांचा वर्षाव केला.

जेव्हा मोशेने आपली काठी आकाशाकडे उचलली, तेव्हा तो दृश्य ख्रिस्ताचा प्रतीक होता — देवपुत्र जो क्रूसावर उचलला गेला. ख्रिस्त, जो देवाचे सामर्थ्य आहे, त्याला सैतानाच्या इच्छेनुसार वापरण्यासाठी त्याच्याकडे सोपवण्यात आले. देवाने स्वतःच्या संरक्षणात एक दुभंग होऊ दिला आणि मृत्यू व विनाशात आनंद मानणारे वाईट देवदूत त्यांच्यावर गारा कोसळवण्यासाठी मोकळे सोडले गेले. तुम्ही आठवा, स्तोत्रात काय म्हटलंय:

स्तोत्र ७८:४७-४९
त्याने गारांनी त्याच्या द्राक्षवेलांचा व बर्फाने त्यांच्या उंबराच्या झाडांचा नाश केला. त्याने त्यांची गुरेढोरे गारांच्या, व जनावरे विजांच्या हवाली केली. त्याने त्यांच्यावर आपला कोपाग्नी, क्रोध, रोष व संकट ह्या अनिष्टकारक दूतांची स्वारी सोडली.

इथे हे सांगितलंय की त्याने त्यांच्या गुरांना "हवाली केले" — म्हणजे सोडून दिलं. आणि "सोडली" या शब्दाचा अर्थ आहे, काहीतरी मोकळं करणं किंवा मोकळं होऊन देणं. यामध्ये आपण देवाचं सामर्थ्य सैतानाच्या हवाली झालेलं पाहतो. पण हे घडतं ते फक्त ख्रिस्ताच्या वेदनेच्या आणि यातनांच्या माध्यमातूनच. देव जेव्हा सैतानाला आपली शक्ती वापरून विनाश करू देतो, तेव्हा ख्रिस्त जणू पुन्हा एकदा वधस्तंभावर उचलला जातो. पण ज्यांची अंतःदृष्टी जागृत आहे त्यांच्यासाठी सैतानच खरा संहार करणारा म्हणून उघड होतो.

गाराच्या आपत्तीच्या वेळी एक खास तपशील लक्षात येते:

निर्गम ९:३१
त्या समयी जवस व सातू ह्यांचा नाश झाला; कारण सातू निसवले होते आणि जवसाला बोंडे आली होती.

जवस म्हणजे जिचा वापर प्रथम जन्मलेल्याच्या अर्पणासाठी होत असे. म्हणजे या गाऱ्यामुळे जे लोक ठार झाले त्यांच्यातून प्रथम फळसुद्धा नष्ट झालं. आणि शास्त्र काय सांगतं?

१ करिंथकरांस १५:२३
पण प्रत्येक आपापल्या क्रमाप्रमाणे, प्रथमफळ ख्रिस्त; मग जे ख्रिस्ताचे ते त्याच्या

आगमनकाळी.

गारा जेव्हा जवसाला नष्ट करतो, तेव्हा ते ख्रिस्त, पहिलं फळ म्हणून, त्याच्या होणाऱ्या मारहाणीचं प्रतीक होतं. ("तरी त्याला ताडन केलेले, देवाने त्याच्यावर प्रहार केलेले व त्याला पिडलेले असे आम्ही त्याला लेखले" — यशया ५३:४) यानंतर आलेलं संकट होतं टोळांची पीडा. आणि आपण प्रकटीकरणामध्ये टोळधाडीच्या मूळाबद्दल काय वाचतो:

प्रकटीकरण ९:२-३
त्याने अथांग डोह उघडला, 'तेव्हा' त्यातून मोठ्या 'भट्टीच्या धुरासारखा धूर बाहेर येऊन वर चढला;' आणि त्या डोहातल्या धुराने 'सूर्य' व अंतराळ हे 'अंधकारमय' झाले. त्या धुरातून 'टोळ निघून पृथ्वीवर' उतरले; त्यांना पृथ्वीवरील विंचवांसारखी शक्ती देण्यात आली.

हे सैतानाच्या फसवणुकीद्वारे येणाऱ्या संहारक सामर्थ्याचं प्रतीक आहे — आणि हाच विनाश या टोळांच्या संकटात घडला. सैतान अशी अवस्था आणतो जिथे कोणतीही आशेची हिरवी कळी उरू नये. तो अशी क्रूर मनोवस्था निर्माण करतो की जणू प्रत्येक आशेचा अंकुर नाहीसा व्हावा. त्याने ख्रिस्ताला असा विचार मनात आणून त्रास दिला की त्याचं संपूर्ण कार्य व्यर्थ आहे, आणि कोणत्याच माणसाला त्याची किंमत कळणार नाही. त्याचबरोबर त्याला असा तीव्र मोह होता की त्याचा पिता त्याला सोडून चालला आहे.

स्तोत्र २२:१६-१८
कुत्र्यांनी मला वेढले आहे; दुर्जनांच्या टोळीने मला घेरले आहे; त्यांनी माझे हातपाय विंधले आहेत. मला आपली सर्व हाडे मोजता येतात; ते माझ्याकडे टक लावून पाहतात. ते माझी वस्त्रे आपसांत वाटून घेतात आणि माझ्या झग्यावर चिठ्ठ्या टाकतात.

मत्तय २७:३९-४४
आणि जवळून जाणारेयेणारे 'डोकी डोलवत' त्याची अशी निंदा करत होते की, "अरे, मंदिर मोडून तीन दिवसांत बांधणाऱ्या, तू देवाचा पुत्र असलास तर स्वतःचा बचाव कर आणि वधस्तंभावरून खाली उतर." तसेच मुख्य याजकही, शास्त्री व वडील ह्यांच्याबरोबरीने थट्टा करत म्हणाले, "त्याने दुसऱ्यांना वाचवले; त्याला स्वतःला वाचवता येत नाही; तो इस्राएलाचा राजा आहे; त्याने आता वधस्तंभावरून खाली

उतरावे, म्हणजे आम्ही त्याच्यावर विश्वास ठेवू. 'तो देवावर भरवसा ठेवतो; तो त्याला हवा असेल तर त्याने त्याला' आता 'सोडवावे'; कारण मी देवाचा पुत्र आहे, असे तो म्हणत असे." जे लुटारू त्याच्याबरोबर वधस्तंभावर खिळलेले होते त्यांनीही त्याची तशीच निंदा केली.

आठव्या संकटानंतरचं नववे संकट — अंधार — थेट ख्रिस्ताच्या वधस्तंभावरील भयभीत वेदनांशी संबंधित आहे. तो संपूर्णपणे अंधःकाराच्या आत्म्यांद्वारे वेढलेला होता. त्या क्षणी सैतानाला खात्री झाली की आता मिसर देशाचे संपूर्ण विनाश निश्चित आहे — ती बलाढ्य भूमी जी इस्राएलकडून बरेच काही शिकली होती, आणि जी देवाच्या आशीर्वादाने भरभराटलेली होती. त्या वाईट सैतानाच्या चेहऱ्यावर आता एक संपूर्णपणे क्रूर हास्य झळकते — कारण आता त्याला खात्री आहे की मिसरचा पूर्ण विनाश होणारच.

आणि त्या विनाशामध्ये ख्रिस्ताच्या अंतःकरणातील वेदना दिसून येते — कारण त्याने पाहिलं की त्याचे मिसरी मुलं सैतानाद्वारे नष्ट होत आहेत. आणि त्या अंधारात ख्रिस्त हंबरून म्हणतो:

मत्तय २७:४६

आणि सुमारे नवव्या तासाला येशू मोठ्याने आरोळी मारून बोलला, "एली, एली, लमा सबख्थनी," म्हणजे "माझ्या देवा, माझ्या देवा, तू माझा त्याग का केलास?"

नववा तास आणि नववी पीडा – यामध्ये काही साम्य वाटते काय? ख्रिस्तासाठीही आणि मिसरी लोकांसाठीही तो क्षण सर्वात काळोखाचा होता. दोघेही थरारलेले होते—कारण काहीतरी भीषण घडणार हे त्यांना जाणवत होते.

दहावे संकट म्हणजेच पहिल्या जन्मलेल्या मुलांचा मृत्यू हे स्पष्टपणे ख्रिस्ताच्या मृत्यूचे प्रतिबिंब दाखवते. मिसरी लोकांच्या मृत्यूमध्ये ख्रिस्ताचाच मृत्यू प्रकट होतो. ख्रिस्त त्यांच्याऐवजी मरण्यास तयार होता, पण त्यांनी त्याला नाकारले, आणि आता त्यांना स्वतः नाश करणाऱ्याचा सामना करावा लागतो.

पण ज्यांनी आपल्या दारांवर कोकराच्या रक्ताचे चिन्ह लावले होते, अशा कोणत्याही घरात सैतानाला प्रवेश करण्याची परवानगी दिली गेली नाही.

निर्गम १२:२३

कारण परमेश्वर मिसऱ्यांचा वध करण्यासाठी देशातून फिरणार आहे; ज्या ज्या घराच्या

कपाळपट्टीवर व दोन्ही बाह्यांवर रक्त लावलेले परमेश्वर पाहील ते ते दार तो ओलांडून जाईल आणि नाश करणाऱ्याला तुमचा नाश करण्यासाठी तुमच्या घरात शिरू देणार नाही.

देव आपले संरक्षण मागे घेतो; आणि मग त्या वाईट देवदूतांना (सैतान व त्याचे दूत) मर्यादित परवानगी मिळते. सर्व मिसरी लोकांची पहिली संतती मरते – हेच ख्रिस्ताच्या मृत्यूचे प्रतिबिंब आहे. मिसर मधील दहा संकटांमध्ये ख्रिस्ताचे क्रूस उंचावले गेले आहे – आणि आपल्याला दिसते की देवाच्या सामर्थ्याने केलेला न्यायनिवाडा हा प्रत्यक्षात सैतानाच्या हातून झालेल्या नाशाची कृती आहे. हा नाश फक्त एका मार्गाने शक्य होता – तो म्हणजे ख्रिस्ताची यातना व मृत्यू. तो जगाच्या स्थापनेपासूनच वधस्तंभावर चढवला गेला, कारण प्रत्येक पिढीत, प्रत्येक पापात, सैतानाची द्वेषपूर्ण क्रूरता मानवावर ओसंडून वाहत होती. सैतान माणसात असणाऱ्या देवाच्या प्रतिमेचा तिटकारा करतो, आणि त्याच द्वेषातून त्याला जिथे शक्य तिथे, केव्हाही, मारून टाकतो.

"क्रूरता ही सैतानाचीच खूण आहे. देव म्हणजे प्रेम आहे. त्याने निर्माण केलेली प्रत्येक गोष्ट शुद्ध, पवित्र आणि सुंदर होती—जोपर्यंत पापाने, म्हणजे पहिल्या मोठ्या बंडखोराने, त्यात प्रवेश केला नाही. सैतान माणसाला पापाच्या मार्गावर नेतो आणि नंतर त्याला नष्ट करण्याचा प्रयत्न करतो. एकदा शिकार पकडला की, तो त्या विनाशावर आनंद मानतो. जर त्याला परवानगी दिली गेली, तर तो संपूर्ण मानवजातीला आपल्या जाळ्यात खेचून घेईल. देवाच्या सामर्थ्याच्या हस्तक्षेपाशिवाय, आदामाचा एकही वंशज वाचू शकला नसता." – GC 534

सैतानाला इजिप्तचा विनाश आणि त्यातून ख्रिस्त व पित्याच्या अंतःकरणाला झालेली वेदना पाहून समाधान मिळालं. परमेश्वराचा उजवा हात कुष्ठरोगाने भरला आणि त्याचा राजदंड सर्प बनला. जर आपण त्या बेडूकांच्या चिकटपणातून, म्हणजे सैतानाने या संकटांबाबत पसरवलेल्या खोटेपणातून डोळे उघडून पाहिलं, तर आपल्याला देव आणि त्याच्या पुत्राची वेदना दिसेल — ख्रिस्ताचा क्रूस उंचावलेला दिसेल. आणि जेव्हा तो क्रूस उंचावला जातो, तेव्हा आपल्याला सैतानाची खरी ओळख पटते — तो सुरुवातीपासूनच खून करणारा आणि खोटारडा आहे (योहान ८:४४). ही खरी समज आपल्याला मिळाल्यावरच मानवजातीतील वाचलेले लोक खऱ्या घरी परतू शकतील. क्रूस आपल्याला सैतानाचं दुष्ट स्वरूप आणि आपल्या देवाचं सहनशील प्रेम दाखवतो — एक असा देव, ज्याने सैतानाला स्वतःच्या निवडीचं स्वातंत्र्य दिलं, तेही आपल्या स्वतःच्या वेदनेच्या किमतीवर.

आपण जर असं मानतो की देवाने संकटांचा वापर फक्त फारोला जबरदस्तीने झुकवण्यासाठी केला, तर हे आपल्यातील कठोरतेचं आणि आपल्याला स्वर्गातील पित्याच्या प्रेमळ स्वभावाबद्दल किती कमी समज आहे याचं लक्षण आहे. देव कोणाचाही नाश व्हावा असं इच्छित नाही, तर सर्वांनी पश्चात्ताप करून त्याच्या नियमांखाली, विश्रांतीमध्ये आणि त्याच्या रक्षणामध्ये यावं अशी त्याची इच्छा आहे.

आपण आपले पाप टाकून ख्रिस्ताकडे वळूया — की ज्यामुळे तो पुन्हा आपल्यामध्ये वध केला जाऊ नये, तर आपणच त्याच्याबरोबर क्रूसावर चढून त्याच्या पुनरुत्थानाच्या सामर्थ्याने नवीन जीवनात उठावं. आपल्याला संकटांमध्ये ख्रिस्ताच्या वधस्तंभाचा साक्षात्कार होतो का? आपल्याला अजून पुरावा हवा आहे का?

विचार करा — ख्रिस्त आपल्यासाठी खंडणी म्हणून दिला गेला होता:

पित्याचे आपल्यावरील प्रेम किती खोल आहे! ते मोजण्या पलीकडे विशाल आहे. कारण त्याने आपला एकुलता एक पुत्र दिला, जेणेकरून एक पापी त्याचा अनमोल ठेवा ठरेल."

यशया ५५:८-९

कारण माझ्या कल्पना तुमच्या कल्पना नाहीत; माझे मार्ग तुमचे मार्ग नाहीत, असे परमेश्वर म्हणतो. कारण आकाश जसे पृथ्वीहून उंच आहे, तसे माझे मार्ग तुमच्या मार्गांहून आणि माझ्या कल्पना तुमच्या कल्पनांहून उंच आहेत.

आपण आता इजिप्तमधील संकटांमध्ये ख्रिस्ताचा वधस्तंभ पाहू शकतो काय? की अजून थोडा पुरावा हवा आहे? हे लक्षात घ्या – ख्रिस्त आपल्यासाठी मध्यस्थ झाला आहे:

१ तीमथ्य २:५-६

कारण एकच देव आहे, आणि देव व मानव ह्यांच्यामध्ये ख्रिस्त येशू हा मनुष्य एकच मध्यस्थ आहे. त्याने सर्वांसाठी मुक्तीचे मोल म्हणून स्वतःला दिले ह्याची साक्ष यथाकाळी द्यायची आहे.

इस्राएलसाठी ही खंडणी कोणाच्या माध्यमातून उघड झाली?

यशया ४३:३

कारण मी परमेश्वर तुझा देव आहे; मी इस्राएलाचा पवित्र प्रभू तुझा त्राता आहे; मी तुझ्यासाठी मिसर खंडादाखल दिला आहे, तुझ्याबद्दल कूश व सबा दिले आहेत.

अनेक अभ्यासक या वचनाचा संदर्भ अश्शूरचा राजा सन्हेरीब याने केलेल्या आक्रमणाच्या काळाशी जोडतात. ज्या वेळी सन्हेरीब यरुशलेमवर आक्रमण करण्याच्या तयारीत होता, तेव्हा देवाच्या हस्तक्षेपामुळे त्याचे लक्ष वळवले गेले आणि त्याने आधी इजिप्तवर हल्ला केला. ही व्याख्या मुख्यत: बरोबर असली, तरी भविष्यवाणीच्या आत्म्याने याचा अर्थ मोशेच्या काळात इस्राएलच्या इजिप्तमधून

बाहेर येण्याच्या घटनेशीसुद्धा जोडलेला आहे.

प्रभूने असे म्हटले होते*: "*पहा, मी तुझ्या पुढे एक देवदूत पाठवत आहे, तो तुला योग्य मार्गावर चालवीन आणि तुला मी जे स्थान सिद्ध केले आहे तिथे नेईल. त्याची खबरदारी घे आणि त्याच्या आवाजाचे पालन कर, त्याला चिडवू नकोस*;* कारण तो तुझ्या अपराधांची क्षमा करणार नाही — कारण माझे नाव त्याच्यात आहे. पण जर तू खरंच त्याच्या आवाज ऐकले आणि मी जे काही सांगतो ते सर्व केलेस, तर मी तुझ्या शत्रूंशी शत्रुत्व ठेवीन आणि तुझ्या विरोधकांविरुद्ध उभा राहीन. कारण माझा देवदूत तुझ्या पुढे जाईल." या सर्व देखरेखीचा आणि रक्षणाचा उद्देश होता — वाळवंटात असलेल्या देवाच्या मंडळीची काळजी घेणे. ख्रिस्ताने इस्राएलसंबंधी म्हटले*: "*मी प्रभू तुझा देव आहे, इस्राएलचा पवित्र, तुझा तारणकर्ता*;* मी इजिप्त तुझ्या बदल्यात दिले, यथियोपिया आणि सेबा तुझ्यासाठी. कारण तू माझ्या दृष्टीने मौल्यवान होतास, तू मानाचा होतास, आणि मी तुझ्यावर प्रेम केले*;* म्हणून मी तुझ्यासाठी पुरुष देईन, आणि तुझ्या जीवनासाठी लोक देईन." इजिप्त संकटांनी ग्रासले गेले, आणि ते एक उजाड, निष्पर्ण भूमी बनले — कारण इस्राएलला गुलामीतून मुक्त करणे हे देवाचे उद्दिष्ट होते. पण लोकांनी देवाच्या दयाळूपणाचे, कृपेचे आणि प्रेमाचे योग्य मूल्यमापन केले नाही. — *Signs of the Times, April 2, 1894*

मिसरमधील दहा संकटे आणि ख्रिस्ताचा वधस्तंभ

(पीडा) संकट	ख्रिस्ताच्या वधस्तंभाशी संबंध
१. सापाचे काठीमध्ये आणि पाण्याचे रक्तात रूपांतर	बागेत येशूचा रक्तासारखा घाम पडतो. यहूदा त्याला चुंबन देऊन विश्वासघात करतो, आणि काठी घेऊन आलेले लोक त्याला पकडतात. (लूक २२:४४; मत्तय २६:४९)
२. बेडूक	खोट्या साक्षांनी ख्रिस्ताला दोषी ठरवण्याचा प्रयत्न (मत्तय २६:६०)
३. उवा (lice)	काइफा यांचा मृत्यूदंडाचा निर्णय (यशया ५१:६; मत्तय २६:६५)

४. डास/ माशा	ख्रिस्तावर न्यायालयात झालेली चेष्टा, थुंकणे व अपमान (मत्तय २७:३०)
५. जनावरे	बैल बलिदानाचे प्रतीक — येशूला मृत्यूसाठी घेऊन जाणे (योहान १९:१६; मत्तय २७:३१)
६. फोड	ख्रिस्ताचे क्रूसावर खिळले जाणे (मत्तय २७:३५; योहान १९:१८)
७. गारा	पहिले फळ जसे ठेचले जाते — ख्रिस्ताचे दु:ख (निर्गम ९:३१; १ करिंथ १५:२३)
८. टोळधाड	हिरव्या झाडासारख्या ख्रिस्ताचे चिरडले जाणे — त्याच्यावर वधस्तंभ असताना केलेले उपहास (मत्तय २७:३९-४४; लूक २३:३१)
९. अंधार	ख्रिस्ताचे सगळ्यात अंधाऱ्या तासांतून जाणे — सहाव्या ते नवव्या प्रहरी, आणि मग त्याचे शब्द: "माझ्या देव, माझ्या देव, तू माझा त्याग का केलास?" (मत्तय २७:४५-४६)
१०. प्रथमजन्मलेल्याचा मृत्यू	प्रथमजन्मलेल्याचा मृत्यू — येशूचा मृत्यु (मत्तय २७:५०; कलस्सै १:१५-१८)

मिसर इस्राएलच्या बदल्यात कसे दिले गेले? ख्रिस्त मिसरमध्ये वधस्तंभावर चढवला गेला — म्हणजेच मिसराच्या लोकांमधून देवाने आपली सामर्थ्य प्रकट केले, जेणेकरून इस्राएल मुक्त होईल.

प्रकटीकरण ११:८

आणि आध्यात्मिक दृष्टीने सदोम व मिसर म्हटलेले असे जे मोठे नगर, आणि ज्यात त्यांच्या प्रभूला वधस्तंभावर खिळण्यात आले होते त्याच्या रस्त्यावर त्यांची प्रेते पडून

राहतील.

हेच खऱ्या अर्थाने वधस्तंभाची कहाणी आहे! जर आपण मिसराच्या घटनेत ख्रिस्ताचा वधस्तंभ पाहू शकतो, तर मग आपण इतर जुन्या कराराच्या गोष्टींमध्येही वधस्तंभाचा प्रकाश पाहू शकतो काय? ख्रिस्ताच्या कृपेने माझी प्रार्थना आहे की, आपल्याला हे स्पष्टपणे दिसेल: ख्रिस्त हा जगाच्या पाया घालण्याआधीपासून वधस्तंभावर चढवलेला कोकरू आहे. तर चला, या कोंकऱ्याकडे नजर लावूया – आणि नवीन जीवन मिळवूया.

मिसरामधील कालवरी

जेव्हा ख्रिस्ताने आपल्या पित्याला विनंती केली की, “तुझं नावाचा गौरव कर,” तेव्हा पित्याने उत्तर दिलं, “मी ते गौरविले आहे आणि पुन्हा गौरवीन.”
पण जेव्हा देवाने आवाज केला, तेव्हा काहींना तो गडगडाट वाटला, तर काहींना वाटलं की एखादा देवदूत ख्रिस्ताशी बोलतो आहे.

मिसरमधील संकटांवर आपण जेव्हा विचार करतो, तेव्हा अनेक जण असंच म्हणतात — “तेव्हा गडगडाट झाली होता.” पण जेव्हा आपण याकडे सुवार्तेच्या प्रकाशात पाहतो, तेव्हा आपल्याला त्यात गोड, देवदूतसदृश स्वरात सांगितलेली एक गोष्ट ऐकू येते — ती म्हणजे ख्रिस्ताच्या वधस्तंभाची घोषणा. इब्री ४:२ म्हणतो की, "कारण त्यांच्यासारखी आपल्यालाही सुवार्ता सांगण्यात आली आहे"

ख्रिस्ताने आपल्या मध्यस्थीच्या कार्याद्वारे मिसरमधील लोकांसाठी दीर्घकाळ विनवणी केली होती. जेव्हा त्या राष्ट्रातील अधोगतीचा दुभंग अधिकाधिक रुंद होत गेला, तेव्हा ख्रिस्त त्या फटीत उभा होता — एक ढाल बनून. पण अखेरीस विनाश करणाऱ्याच्या मागण्या मान्य केल्या जाव्याच लागल्या. इजिप्तमधील त्या दुःखद संहारामध्ये, आपल्याला ख्रिस्ताच्या क्रूसाच्या दिशेने पडणाऱ्या त्याच्या पावलांचे प्रतिबिंब ऐकू येते. जेव्हा सापाच्या रूपातील काठी उचलली गेली, तेव्हा विनाश करणाऱ्याचा खरा स्वरूप उघड झाला — आणि त्याचबरोबर देव व त्याच्या पुत्राचं निःस्वार्थ प्रेमही! खरंच, या प्रकाशात पाहिलं तर, प्रत्येक माणूस ख्रिस्ताकडे आकर्षित होतो.

गडगडाट, गारा आणि रक्त याच्या पलीकडे पाहा — आणि यामध्ये पाहा त्या पीडित देवपुत्राचं चित्र — जो आपल्या अपराधांसाठी जखमी झाला, आणि आपल्या अधर्मांसाठी ठेचला गेला.